

Cristian-Marcel Felea

NEDREPTATEA DE A FI FEMEIE

POVESTE SCURTĂ DE IUBIRE

SEMĂNĂTORUL
Editura online
Iulie 2011

NEDREPTATEA DE A FI FEMEIE

*Aș vrea să-ți vorbesc despre aripile
de care au nevoie inimile pentru zbor,
atunci când ne dor!
Aș vrea să-ți vorbesc despre mândrie,
care e bună de aruncat sau de vânzare
atunci când ne doare!
Aș vrea să-ți vorbesc despre dragoste,
dar cuvintele-mi rezistă, nu vin ușor,
chiar de mi-e dor.
Mă mulțumesc, deci, să te privesc și să tac,
să văd cum atât de mulți te cer, te doresc
și doar eu te iubesc!*

Și-ar fi dorit atât de tare să ningă de Crăciun! Să poată ieși seara să se joace ca niște copii în zăpadă, printre fulgi, și să intre apoi în casă la căldură, ca să-și caute nerăbdători cadourile sub brad. Ea să le desfacă repede, aruncând fericită ambalajele prin toată casa, dar el să le desfacă atent, metodic, umblând apoi cu grijă în urma ei ca să adune hârtiile.

Nu numai că n-a nins, dar spre seară s-a și mai pornit o ploaie vrăjmașă, cu stropi grei care plesneau în geamuri. Simțea fiori privind la perdeaua de apă, deluviul sfârșitului lumii care se pornise tocmai acum, de Crăciun. Singură și înfrigurată, s-a așezat pe canapea și s-a acoperit cu o pătură. În toată casa nu era aprinsă nicio lumină, dar nu-i venea să plece de sub așternutul cald. Cadourile au rămas și ele ascunse în dulap. Scâncea asemeni unui copil și-l aștepta să vină odată și să pună capăt infernului, aducând cu el lumina și bucuria Crăciunului.

La auzit în cele din urmă intrând în casă ca de obicei, liniștit și tacticos. Își așeză haina în cuier și duse fără grabă umbrela să se scurgă în baie. Și-a mai

făcut o vreme de lucru pe la bucătărie înainte să intre, într-un târziu, și-n camera de zi.

Când aprinse lumina nu păru deloc surprins că o vede ghemuită sub pătură, pe colțul canapelei. Ea-ncerca să-și obișnuiască ochii cu lumina, privindu-l cu ciudă printre degete pentru că nu venise întâi s-o ia în brațe, furioasă că el nu simțise că era atât de singură și înfrigurată și-l aștepta. Își trase pătura peste cap, iar el ieși din cameră nepăsător, stingând din nou lumina. De ciudă, se puse pe plâns sub așternuturi și apoi adormi suspinând, ca un copil.

O trezi tot el după o vreme, ca să-i spună că a venit Moșul, dar ea îl certă supărată și se ascunse din nou înfrigurată printre așternuturi. Atunci o ridică în brațe ca pe un copil și o duse în dormitor, așezând-o în pat. Ploaia infernală nu se opri, dar își domolise curgerea și cadența arar în streșini. Nu se mișcă din așternuturi, așa cum o așezase el, dar nu mai reuși nici să adoarmă. Când, într-un târziu, veni și el în pat, se prefăcu adormită. Nu voia să-i vorbească. Fără să insiste, se-ntoarse cu spatele la ea și adormi. Se puse din nou pe-un plâns înfundat, până rămase fără lacrimi. Apoi se așeză pe spate, cu pătura trasă până sub bărbie, urmărind pe pereți dansul umbrelor în slaba lumină ce venea de-afară.

O învinse după un timp curiozitatea și se ridică totuși să vadă ce i-a adus Moșul. Își alese de sub brad pachetele și se duse cu ele în brațe la bucătărie. Le așeză pe masă și cântărindu-le cu privirea așa cum erau, ambalate, își pregăti un pahar cu lapte cald.

Chiar îi plăcură cadourile! Le rândui frumos pe masă, dând la o parte mormanul de hârtii colorate din care tocmai le smulsese. Era încă supărată, dar laptele cald, pe care-l sorbea cu înghițituri mici, o liniștise. Privind cadourile, măsurându-le și încercându-le, se simți în cele din urmă împăcată, ca o fetiță ce-a primit păpușica preferată. Se ghemui înapoi în pat, strângându-l cu drag în brațe. Îl auzi mormăind mulțumit în somn și adormi și ea curând.

După două zile, ploaia mohorâtă s-a transformat într-o ninsoare bogată, cu fulgi ireal de mari. Cenușiul orașului s-a schimbat brusc într-un alb de poveste. De la geamul dormitorului privea acoperișurile imaculate din care se ridicau alene fuioare de abur. Bogăția de lumină se reflecta din covorul de zăpadă și se spârgea în mii de culori. Sărbătoarea cobora din înalt în lume!

„*Vino, să ieșim, să ne bucurăm de zăpadă!*” Îl rugă, îl imploră, dar el îi rezistă cu calm. „*Iartă-mă, dar chiar am ceva de făcut pentru mâine! Lasă-mă o oră, două și apoi ieșim.*” La început se așeză cuminte lângă fereastră. Apoi își făcu de lucru prin casă, își pregăti hainele, își căută bocancii. Se făcuse deja târziu. El continua să vorbească, interminabil, la telefonul mobil. „*Mai mergem?*” „*Scuză-mă, dar nu cred că mai pot! N-o lăsăm pe mâine?*”

Avea ochii roșii când el veni, într-un târziu, la ea. Îl asculta pe replay pe Elvis: „*If I made you fill second best, I'm so sorry, I was blind! You are allways on my mind...*” Îl privea cu ochii mijiți cum își cerea monoton iertare. „*Ascultă versurile!*” îi venea să-i spună. „*Ești surd? Nu-ți mai pasă de mine!*”. Își ținea

genunchii cu mâinile și-și îngropă ochii în ei. Nu voia să-l mai vadă, să-l asculte, să-i vorbească! N-o mai iubea, nu-i mai păsa de ea! Îi simțea mâna prin păr, încercând absent să o mângâie și-și scutură capul. „*Astăzi, astăzi voiam să ies afară, nu mâine! Mâine nu mai vreau nici dacă vrei tu! Nu mai vreau nimic de la tine!*” „*Iartă-mă, iartă-mă!*” îi repeta el. Îi sună din nou telefonul mobil și ieși din cameră, promițând că se-ntoarce. Nu se mai întoarce și ea adormi din nou ghemuită pe canapea.

A doua zi l-a auzit plecând devreme, când afară nici nu se luminase. Lenevi în pat până ce razele unui soare plăcut îi intrară pe geam. Fugi la fereastră: totul era un alb continuu și ireal. Lumina puternică a soarelui se reflecta din toate unghiurile făcând să o doară ochii și se simțea veselă, plină de viață, cum nu i se mai întâmplase de mult timp. Sigur, va ieși singură afară, asta va face! Își unse grăbită o felie de pâine cu unt și își încălzi o ceașcă de lapte, pe care le mâncă cu o mână în timp ce dădea iama cu cealaltă prin dulapul cu haine. Tot ce-și pregătise de cu seară i se părea acum complet nepotrivit. Zâmbi. Era febrilă. Fără să-i pese, și-a ars buzele cu laptele prea fierbinte.

Când își trăgea veselă ghetetele în picioare își auzi sunând telefonul mobil. Nu voia să răspundă. Era el probabil, dar astăzi era hotărâtă să nu-i vorbească. Va fi ziua ei, chiar de va trebui să se coboare la mintea copiilor din parc pentru asta! Sau mai bine le va face ochi dulci tuturor bărbaților pe care-i va întâlni. Doar e o femeie frumoasă, de ce să nu strălucească, să nu se simtă bine? Fie și singură, dacă el a ales să o neglijeze! Telefonul suna mereu și mereu, dar nu-i păsa.

Afară era atât de frumos! Întâlnea doar oameni care-i zâmbeau și ea se simțea fericită trimițându-le zâmbete de răspuns. Câțiva puștani aruncară cu zăpadă după ea și se-ntoarce hotărâtă să le răspundă cu aceeași monedă. Vedea bărbații urmărind-o cu privirea și se simțea admirată, se simțea perfectă. Era, în sfârșit, mulțumită.

Îi înghețaseră picioarele (își luase ghetetele preferate, elegante, dar cam subțiri) așa că se opri la o cafenea și comandă un ceai fierbinte de iarnă, cu scorțișoară. Telefonul îi sună din nou și de data asta, doar pentru că se simțea atât de bine, se hotărî să răspundă. „*Bună, ce faci?*” Și pentru că ea, surprinsă, nu avea încă un răspuns, vocea continuă: „*Bună, sunt eu, Paul, ce faci? Ce mai faci? Anca, mă auzi? Sunt eu, Paul! Draga mea, nu te-am mai auzit de atâta timp!*”

Erau după-amiezi de adolescentă, de cele mai multe ori frumoase și fără griji. Râdeau, se plimbau prin oraș, băteau cafenelele și cluburile. Priveau îndrăznețe bărbații în ochi și izbucneau în râs când ei le răspundeau cu priviri mirate sau interesate, flămânde. Erau sirene, dive, erau exact ce voiau ele să fie! *Și erau întotdeauna fericite.*

Dacă era soare, lumina lui se spărgea în miriade de culori în ochii lor, în părul lor. Dacă era primăvară, căldura se ridica asemeni unui abur inefabil să le îmbrățișeze siluetele de clepsidră. Florile își deschideau bănuții pentru ele. Verile-și risipeau nisipurile plajelor pe coapsele și pânțele lor, iar valurile le înspumau sânii. Purtau cireșe la urechi. Arama tânără a trupurilor le era mângâiată orișunde de priviri flămânde, dar cine să stea să ia seama? Erau și toamne? Cine mai știe? Cine avea timp de ele? Cine avea timp de tristețea ploilor interminabile, când dragostea le înconjură oriunde ar fi fost, devenind aproape materială?

Într-o astfel de toamnă l-a întâlnit pe Paul. Ciudat, dar s-a întâmplat atunci când nu credea că inima ei ar trebui să aparțină cuiva. Era mereu înconjurată de admiratori, dar i se părea că ei există doar ca să-i facă ei plăcere, să o ridice pe vreun pedestal. Se uita fără emoție la ei și se gândea că nu există nici un bărbat pe lumea asta care să-i poată lua în stăpânire oglinda sufletului. Pentru că nici unul dintre ei nu părea vrednic de o asemenea absolută favoare.

Paul s-a nimerit să stea lângă ea chiar la prima ei participare la cenaclul literar al profesorului G. Profesorul i-a rugat pe toți să citească din încercările lor, iar pe ea a lăsat-o la sfârșit, pentru a o prezenta celorlalți. La un moment dat s-a întors spre ea și a rugat-o să le citească din versurile ei. Cu toate privirile ațintite spre ea și-a simțit trupul încordându-se. Și-a dres glasul și pe măsură ce recita a redevenit încrezătoare. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să-i desfidă pe toți, chiar și pe G., dacă ar fi râs de ea! Dar au ascultat-o în liniște, cu răbdare. *Mă mulțumesc, deci, să te privesc și să tac,/să văd cum atât de mulți te cer, te doresc/și doar eu te iubesc!* a declamat ea încheind. Aștepta, puțin emoționată și mândră, reacția celor din sală, când Paul s-a ridicat intempestiv, scuzându-se că trebuie să plece mai devreme. Apoi G. i-a strâns mâna și toți ceilalți s-au ridicat cu zgomot, grăbiți și ei să plece. S-a lăsat să cadă pe scaun, răvășită.

G. s-a ocupat cu răbdare de toată lumea, iar la final a venit să-i spună că e onorat de prezența ei la cenaclu. A ajutat-o să-și strângă lucrurile și-a condus-o pentru o bucată bună de drum spre casă, vorbindu-i pasionat de Baudelaire, în timp ce ea asculta tăcută și neatentă. Noaptea, după ce-a reușit cu greu să adoarmă, l-a visat. Avea deja un nume pregătit pentru el: *Nesimțitul!* Se făcea că G. le ceruse să pregătească un text pe o temă erotică, iar *Nesimțitul* îi șoptise atunci când se pregăteau să plece: *Ți-ar place s-o facem în trei?* Ea încerca să-i răspundă în doi peri că nu-și dorește doi bărbați odată, iar el râdea și-i spunea ceva de genul: *A, nu! Tu ai fi a doua mea parteneră!* Râsul lui sarcastic o obsedă și o trezi.

A fost un vis profetic, pentru că după numai trei ședințe G. le ceru senin să scrie un text erotic, în care fiecare să imagineze o scenă fierbinte, culmea, cu mai mulți parteneri. Punea accentul pe empatie, pe contopirea cu personajul, pe frâul liber lăsat imaginației, pe anihilarea angoaselor. Poate pentru că mai trăise scena asta o dată, a roșit toată lăsând privirea în jos. Nu o mai putuse ridica nici

când toată lumea strângea să plece. Lucrurile-i cădeau din mână și se simțea teribil de proastă și de fraieră.

Spre surprinderea ei, Paul se dovedi un adevărat cavaler. O ajută să-și strângă lucrurile împrăștiate și-i oferi haina să o îmbrace. Făcu toate astea atât de firesc încât încet și ea se simți mai bine, recăpătându-și controlul. „Scuză-mă, eu sunt Paul. Îmi pare rău că, deși stăm unul lângă altul, n-am apucat până acum să mă prezint.” „Eu sunt Anca”, îi răspunse cu un zâmbet. Paul se oferă să o conducă acasă și o privi sincer, cu niște ochi foarte verzi, iar ea îl iertă deodată pentru tot ce se-ntâmplase. Îi zâmbi din nou și acceptă.

Pe drum își vorbiră aprins, comentând textele citite la cenaclu, dar și tema pe care le-o ceruse G. pentru data următoare. Paul se arătă cam sceptic, dar îi spuse firesc că are de gând să o trateze cu toată seriozitatea posibilă. Își dorea să ajungă scriitor. Află astfel că Paul avea o slujbă nu tocmai plăcută, că trebuia de multe ori să lucreze și noaptea. Era asistentul unui grangur și timpul lui depindea de telefoanele pe care le primea de la el. Așa se-ntâmplase și atunci când se ridicase intempestiv să plece, stricându-i momentul debutului. Ascultându-l, Anca îl iertă definitiv și-i schimbă pe loc, în gând, porecla în *Frumușelul*.

Când oare poți avea certitudinea amurgului copilăriei? Când îți înmuguresc sânii și vreun EL mai îndrăzneț te înghesuie pe coridorul școlii ca să ți-i pipăie cu nerușinare? Când dai primul obol însângerat și dureros al pântecelui, care-ți prevestește amara poveste sublunară de femeie? Sau poate atunci când plângi întâia oară, înșelată de-un puștan frumușel și nesperios dintr-a zecea? Cândva, în acea perioadă nelămurită când te desăvârșești ca femeie, inocența se pierde și devii un bun comun al sorții. Bunica-i spunea că, odată ce-ai învățat ceasul și îți reasezi toate visurile și dorințele după curgerea implacabilă a timpului, ți-ai pierdut pentru totdeauna inocența.

Simțea că, acceptând tema profesorului G., își călca în picioare ultima speranță la inocență. Nu doar că nu știa mai nimic despre dragostea adevărată a unui bărbat, dar trebuia acum să-și imagineze cum ar fi să țină în brațe doi bărbați, sau poate, așa cum sugerase chiar G., un bărbat și o altă femeie. Pentru ea doar gândul că ar trebui să facă cu adevărat așa ceva, era nebunesc și teribil.

Nu simțise încă dragostea fizică, dar și-o dorise adesea, de fapt tot timpul. Nu se lăsase până acum pătrunsă de-un bărbat în carnea ei, dar o făcuse adesea singură și își imaginase clipa zbaterii ei atunci când, în locul propriilor degete subțiri va năvăli, barbară, carnea sumețită a unui bărbat. Și-l imagina încrâncenat și vulgar, puternic, gata să o sfâșie în bucăți și să o răstignească-n pironul lui animalic. Se vedea atunci căzând printr-un neant ale cărui dimensiuni, fără veste, ar redeveni finite de durere și inexplicabilă plăcere. Căderea-i s-ar fi sfârșit, ciudat, în același așternuturi, doar că ea, după aceea va fi altfel de cum era, mai puternică, mai stăpână pe sine, tandră și totuși aspră, știind atunci și pe loc că e cu adevărat femeie. Și-ar privi în ochi călăul și i-ar spune: *M-ai vrut îngenunchată și m-ai lovit, mai frământat, m-ai siluit, dar am*

biruit și m-am ridicat asupra poftelor tale. De acum eu sunt stăpâna ta, pentru că sunt FEMEIE.

Îi fugea adesea, în săptămânile dinaintea lecturii, gândul la Paul. Și-l imagina revărsând un potop de fraze potrivite cu ușurința omului pentru care viața și amorul au foarte puține secrete. Paul era un bărbat frumos, zvelt, chiar înalt se putea spune. Respira forță și hotărâre. Dar mai ales o obsedau la el ochii, pentru că se simțea neputincioasă în cătarea lor, asemeni unei căprioare ochită definitiv de-un vânător și căreia o dulce moarte i se pregătește. El va ști ce să scrie, era sigură că femeile mișunau nenumărate în jurul lui. Pe lângă el, ea va părea o fetișcană de pension. O bătea gândul să copieze fraze întregi dintr-un text spectaculos, orice, doar să nu pară o proastă în ochii lui. Pentru prima dată în viață virginitatea îi provoca o durere fizică.

Căutând febril în bibliotecă, îi căzură ochii pe romanele lui Henry Miller. Știa de la tatăl ei că acest Miller fusese toată viața lui un nonconformist, că gustase din plin viața amoroasă și atmosfera Parisului boem. Îl citi cu nesăț, căutând mai ales pasajele erotice. Literatura lui Miller era strigăt și durere, aproape insuportabilă. Nevoia de dragoste fizică curgea asemeni curentului electric din paginile cărților în tot corpul ei, în degetele care-o apucau singure pe pânțele în jos. Să-l citească pe Miller într-o după-amiază era la fel de istovitor, își imagina, cu a participa la o orgie bahică. Noaptea visa că o siluiu cu forța bărbați fără chipuri, cu falusuri imense, purtând în mâini cupe cu vin pe care i-l vărsau pe trup. Îi îndesau cu forța cărnurile lor gigante între picioare, în gură, sufocând-o. Se trezea lac de sudoare, cu mâinile tremurând.

Într-o astfel de dimineață se puse în sfârșit pe scris. Degetele-i tremurau pe tastatură și din ochi îi cădeau lacrimi, dar scria ca o nebună. Când se opri era sfârșită. Apoi căzu într-un somn opac, ca de moarte. Când se trezi, parcă nu-i venea să creadă că putuse să scrie un astfel de text. Era millerian de-a dreptul! Șocant, desigur, îi descria cu precizie toate angoasele și frustrările. Era monstrul sexului luciferic cuibărit în inconștientul ei, mărturia zeului pe care-l purta în partea de jos a pântecelui. Ce legătură avea el cu mintea ei, nu putea ști, dar aflase acum că *această* legătură există și se deschide în transă. Dacă mama ei ar fi citit ce scrisese, cu siguranță ar fi renegat-o. G. ar trebui însă să fie mulțumit. Îi respectase exact, ad literam, toate dorințele. Își pusese angoasele pe tavă. *De acum în Rai nu mai era loc pentru ea!*

În ziua lecturii era atât de surescitată încât asculta, auzea ce se citește, îl auzea pe G. făcând scurte comentarii, dar nu reușea să înțeleagă mai nimic. Vedea chipuri, vedea gurile mișcându-se, parcă se vedea pe sine din afara ei în slow motion, ca o păpușă atârnată de sfori. Tresări atunci când Paul se ridică și începu să citească. Făcea mari eforturi să-l asculte, dar privirea i se fixa fără control ba pe buzele lui, ba pe mâinile lui. Aluneca apoi în jos, pe trup și i se părea că hainele lui se topeau ca un celuloid lăsându-i pielea și carnea goală. Îi vedea fibra mușchilor și își imagina cum degetele ei ar aluneca mângâindu-i pieptul, brațele, torsul statuar și mai departe în jos, tot mai jos...

Când îi veni rândul începu, cu un glas ce nu era al ei, să citească. Roșise ca focul, apoi o transpirație rece îi lunecă pe spate umezindu-i lenjeria. Strângea degetele dureros pe foliile de hârtie și își vedea unghiile albindu-se. Apoi degetul mare de la mâna dreaptă începu să i se zbată spasmodic. Vocea îi era totuși clară și sfidătoare. Nu vedea fețele celor din jur, dar putea să jure că le auzea respirația. Îl zări o clipă ca prin vis pe G. cum își ștergea ochelarii cu un gest nervos, potrivindu-i din nou cu greu pe ochi.

Termină și se prăbuși pe scaun. „*L-a copiat pe Miller!*” auzi o voce din spatele ei și știi că era blonda platinată pe care n-o înghițea pentru că se agăța ca un scai de Paul. O urî atunci definitiv. Auzea și alte murmure căroră, în cele din urmă, G. le puse capăt. „*Da, sunt influențe certe din Henry Miller, ceea ce nu e deloc rău. Un text scris cu talent, chiar dacă abundă de scene cam tari și nu individualizează prea clar toate personajele. Dar este de remarcat eroina povestirii. Remarcabile și pasajele care-i descriu angoasele...*” Întoarse sfârșită privirea și o întâlni, oarecum mirată, pe a lui Paul. Îl văzu în acel moment privind-o pentru prima dată ca pe o femeie. G. continua să vorbească, dar ea nu mai putea să-l asculte. Ceea ce-și dorea de ceva timp era acum pe cale să se îplinească.

Când o văzu gata de plecare, G. veni la ea și-i ceru voie să o conducă o parte din drum. Îl căută din priviri pe Paul, care însă îi făcu semn că o va suna și o salută scurt cu mâna. În timp ce îi răspundea se lăsă mecanic luată de braț de profesor. Acesta o conduse o bună bucată de drum, lăudându-i textul și făcându-i observații cu o voce blândă. Gesticula agitat cu brațul stâng, în care avea și servieta, în timp ce mâna lui dreaptă continua să-i țină brațul. Când ajunseră la colțul străzii se-ntoarse brusc cu fața la el și-i mulțumi, urându-i scurt noapte bună. Plecă întâi cu pași iuți și apoi o luă la fugă spre casă.

Stătea de ceva timp și-l privea cu sentimente amestecate. Era ca de obicei, la masa lui de lucru, cu spatele la ea și scria interminabil la computer. Când și când îi adresa un cuvânt, având grijă să-i spună mereu ”iubito”: *iubito nu ți-e frig?, acoperă-te cu ceva, iubito!, îmi aduci un pahar cu apă, iubito?, nu te uiți la televizor?, citești ceva, iubito?* și așa mai departe. Cunoștea de atâta timp toate expresiile astea absente ale lui. Uneori îl maimuțărea pe la spate și-i scotea limba. Altă dată îi răspundea monosilabic, cât mai aspru posibil, încercând să-i atragă cumva atenția, dar nici asta nu-l mișca prea mult. Scotea de la el cel mult un *nu fii supărată pe mine iubito, termin imediat.*

Astăzi însă simți nevoia să se ridice și să se apropie de el. Îi puse mâinile pe spate și-ncepu să-l maseze ușor pe umeri. *Ah, ce bine e! Îmi faci și o cafea iubito?* Se execută mecanic, pășind ușor. Privea aragazul și amesteca circular cu lingurița în licoare. Era deopotrivă absentă din cele ce făcea și concentrată asupra emoțiilor sale. Voia să știe, să afle ce i se-ntâmplă. Ceva nu mergea, asta era clar, dar nu știa exact unde anume, în cei șapte ani de când erau împreună, își

pierduse toate visele; nu doar cele legate de ei doi, dar mai ales pe cele care erau doar ale ei.

Se surprindea uneori seara privind-se în baie cu ochii triști. Știa că, dacă ar fi fost bărbat, i-ar fi plăcut ce vedea în oglindă. Era o femeie frumoasă, dar de foarte mult timp nimeni care să conteze nu-i mai spusese asta. Poate că s-a mai rotunjit pe ici sau pe colo, dar corpul ei nu cunoscuse nicio transformare semnificativă. Nu născuse, nu se-ngrășase, nu avea celulită. Și-l îngrijea cu pasiune, pentru că era unicul partener care nu o trădase. Încă.

Se întreba ce-ar spune Paul dacă ar vedea-o din nou goală. Oare și-ar mai dori intimitatea ei, să mai facă dragoste ca atunci, demult? Ciudat, dar singurul lucru la care s-a putut gândi zilele trecute după ce-au vorbit la telefon, după atâta vreme, erau mâinile lui pe sânii ei. Iar gândul o-înfiiorase. Abia ajunsă acasă gândurile-i năvăliră din nou. Se pusese în pat cu gândul să se odihnească puțin, dar nu se putea gândi decât la el. Făcuseră dragoste de atâtea ori, dar prima dată i s-a părut ciudat, așa cum i s-ar părea oricui ar deveni martor fără veste al unei scene din propria viață.

Fusese extrem de grijuliu cu ea. O-întrebuse de mai multe ori dacă era sigură că pe el îl vrea cu adevărat întâia dată, iar ea-l implora, sărutându-i ochii, să o facă, spunându-i că nu poate să mai aștepte. Voise să-și arunce în grabă hainele, dar el o prinse de mâni și-i ceru șoptit să-l lase să o dezbrace. O făcu încet, sărutând-o mereu. Aducându-și aminte, își simțea coapsele strângându-se instinctiv. Își lăsă degetul mijlociu al mâinii drepte să-i alunece și să caute locul acela care lui i-a plăcut atât de mult. Era umedă și fierbinte, așa că din puține mângâieri simți un val de căldură amestecat cu dorință intensă și o plăcere eliberatoare ce-o cuprindea din creștet până în tălpi. Își simțea degetele de la picioare rășchirându-se țepene, iar pe cele de la mâna stângă înfigându-se spasmodic în tapițeria saltelei, până-și rupse o unghie. Scoase un țipăt și apoi repetă în neștire numele lui: *Paul, Paul, Paul!*

Atunci, *prima dată*, se așezase ușor deasupra ei, căutându-i cu degetele sexul neștiutor. Îl privea în ochi, știa și totuși nu știa ce vrea de la ea, așa că se agăța de el înfrigurată. Îi simțea degetele răscolindu-i carnea într-un cu totul alt fel decât o făcuse ea până atunci. Devenea tot mai febril, iar respirația-i era fierbinte și sacadată. Începuse să o sperie, mai ales că degetele făceau loc cărnii lui care, nu se știe de ce, voia mai mult, tot mai mult de la ea: poate trupul sau chiar viața cu totul. Paul îi șoptea mereu în ureche, întretăiat, cuvinte al căror șir ea nu-l mai putea percepe. O săruta, apoi îi vorbea din nou, dar pe ea o preocupa doar refuzul dureros al cărnii ei, *în ciuda* dorinței mistuitoare.

Cu cât o durea mai mult, îl dorea mai mult și a fost un moment care părea oarecum infinit, ca o zbatere inutilă, o sfâșiere, un zbor continuu într-un picaj amețitor și periculos. Și, dintr-o dată, l-a simțit în ea. S-a simțit atunci ușurată și *voia fericită să-i spună că e gata, totul e gata, a trecut!* Dar Paul privea cu ochii lui verzi prin ea parcă, iar corpul i se zbătea tot mai tare și-o asalta ca un nebun. Închise ochii pierdută, simțind cum peste durerea și incertitudinea ei se ridică

din nou dorința. Undeva, pe cale, dorința-i rămase deodată suspendată, tocmai când el se contorsiona de plăcere, icnind și gemând. Apoi doar liniște și nemișcare. Paul se ridică ușor, așezându-se lângă ea și-i șopti că trebuie să meargă la baie. Se simțea istovită așa că-l îndemnă *du-te! Cred că întâi ar trebui să te duci tu, eu mai pot să aștept.*

S-a ridicat cu greu, amețită, și a văzut cum sexul lui era însângerat, asemeni unui războinic ieșit dintr-o cruntă bătălie. Biruise, dar trofeul era trupul ei. Ajunsă la baie izbucni disperată în plâns. Voise atât de mult să fie femeie, iar acum că era, simțea cât de nedreaptă e viața. De ce să te numești femeie cu un asemenea preț? De ce tocmai bărbatul pe care-l iubești trebuie să te supună unor asemenea cazne și rușinii de a trece prin ele și de a ieși biruită? După ceva timp el ciocăni ușor la ușa băii și o-ntrebă dacă e bine. Ieșind sfârșită, plânse din nou ca un copil în brațele lui. Câteva zile mai târziu intimitatea lor deveni cu totul alta și ea îi răspundea pe măsură.

De dragostea asta avea acum nevoie, pasiunea asta îi lipsise atât mult în ultimii din cei șapte ani. De ce mai cunoscuse pe altcineva după Paul? Și cum de-l putuse iubi, sau măcar crezuse că-l poate iubi într-atât încât să se căsătorească cu el? *Uneori e atât de nedreaptă rânduiala de-a fi femeie!*

Bărbații sunt liberi să creze, să se avânte, să schimbe lumea sau doar să-și piardă vremea între ei la o bere și la interminabile meciuri televizate. În lumea asta ei se mișcă firesc și culeg totul cu o ușurință care-ți provoacă durere fizică. Dacă vrei să intri în lumea lor trebuie să-ți asumi anticipat prețul eșecului sau al unei antipatii generalizate. Nu de puține ori devii antipatică și indezirabilă tocmai printre semenele tale, pe a căror demnitate moartă se ridică victorioasă mândria inutilă de a fi bărbat.

O femeie puternică nu este aceea care se aruncă-n luptă cu lumea întregă și învinge. Astfel de încercări sunt pentru bărbații adevărați, pentru cei care pot și trebuie să îndrăznească, să-și propună țeluri mărețe. O femeie puternică este aceea care caută instinctiv astfel de bărbați, care se așează în preajma lor cu precauția cu care te așezi în apropierea fiarei, fără să arate frică în privire. O femeie puternică intră în cușca tigrlui și-l îmblânzește. Îi caută fibra, îl provoacă, îl stârnește și-l iubește și apoi îl face mai puternic, pentru că-i multiplică îndrăzneala cu hotărârea și curajul ei. Apoi îi dă voie ca, după fiecare încercare victorioasă, să-și culce blana pe pântecul ei, sau îi oblojește rănilor primite în lupta cu alți colți vrăjmași.

O femeie puternică nu este doar un alter ego al bărbatului îndrăzneț pe care-l iubește. *Ea vede cu ochii lui, îi știe gândurile, îl încurajează și-l mângâie în același timp.* Pentru că ea știe deja care e bătălia în care el se va preda obosit, dar știe și *că vremea aceea încă nu a venit!*

A fost o vreme când a crezut sincer că Paul va fi bărbatul care va provoca lumea și-o va învinge, pentru a i-o pune la picioare. Prețul iubirii lui a fost inocența ei. Îndrăgostită de el, asista absentă la prelegerile profesorului G. Într-una din acele zile hotărî să-i scrie, să-i descrie preaplinul inimii ei de tânără

femeie, *de femeie a lui*. Îl privea luându-și grijuliu notițe, îi privea profilul feței urmărindu-l atent pe G. și-ncepu să-i scrie o scrisoare de dragoste. Și-l imagina pe Paul ca pe-un personaj al romanului propriei vieți, în care intrase strecurându-se pe ușa pe care i-o deschisese atât de timid la început. Când și când el se-ntorcea zâmbindu-i complice și ea-i răspundea cu câte un surâs de îndrăgostită.

Rezistase tentației de a-i pune atunci, imediat, scrisorica în mână. Apoi în zilele următoare o reciti de mai multe ori, fără să se poată hotărî dacă ar trebui să i-o dea sau nu. Se mira de aceste ezitări și lua scrisorica printre lucrurile ei în fiecare zi în care-l vizita și făceau dragoste, dar continua să o păstreze. Acum, dacă se gândea mai bine, ezitățile ei se alimentau din nepătrunsul pe care-l găsea în spatele privirii lui Paul. După ce făceau dragoste, el o reținea un timp în brațele lui, iar ea-i căuta privirea ochilor verzi. Niciodată nu i-a plăcut reacția lui când îl fixa cu privirea, pentru că ochii-i fugeau fixându-se în altă parte.

Păstrase scrisorica și o reciti. *E foarte adevărat că te iubesc mult! îi scrisese. Mi-e greu să găsesc acum cuvintele potrivite prin care să-ți pot descrie felul în care m-am simțit atunci. Mă simt cu adevărat specială, mă faci să mă simt fericită, mândră, deosebită, completă....mă simt o femeie adevărată și iubită și asta e ceva extraordinar. Simt că nimic altceva nu poate fi mai important în această lume decât iubirea ta, simt că dețin secretul vieții! Mă întreb cum aș putea să păstrez pentru totdeauna această iubire, pentru că nu vreau să pierd nimic, nici măcar un firicel, cât de mic... Nu știu ce ne așteaptă în viitor, nu știu dacă această iubire trebuie în vreun fel plătită, știu doar că vreau să fac tot ce îmi este cu puțință ca să fim împreună și fericiți, amândoi. Te iubesc și mi-e dor de tine în fiecare clipă în care nu suntem împreună!*

Astăzi, când se vor întâlni, îi va oferi scrisorica. Îi va cere să i-o citească, pentru că și-a dorit mereu să-și audă propriile-i gânduri curgând de pe buzele lui. Apoi îi va cere să facă dragoste. Îi era foame de el, de amintirea pentru dragostea ei adevărată de tânără fată.

O aștepta la Vieux Paris, un bistro micuț și elegant pe care se mira că Paul îl alesese, dar se și bucura în același timp. Trecuse de multe ori prin fața lui, dar singură nu s-a hotărât niciodată să intre. Avea prilejul acum și se bucura, pentru că voise ca Paul să o surprindă cu ceva încă de la început. Reușise, părea să-l regăsească, îi alimenta un sentiment bun înainte să-l revadă.

Intră și la puținele mese din încăpere nu recunosc la început pe nimeni. Apoi îl văzu, pentru că-i recunosc ochii, dar clipele de ezitare și surprinderea nu și le mai putea lua înapoi. El o așteptase cu îndoială, poate și cu puțină speranță, dar reacția ei de surprindere n-avea cum să-i scape și se întristă. Se ridică însă politicos și curtenitor, sărutându-i mâna și ajutând-o să-și dezbrace paltonul. O privi trist, iar ea-i remarcă privirea fără de strălucire, fără dorință.

Se așezară și, în timp ce el era ocupat să-i facă ospătarului comanda, îl studie pe furiș. Părul i se rârise și-l purta neglijent, pieptănat de-a curmezișul, în încercarea de-a salva probabil aparențele. Ce trist, Paul al ei devenise nesigur și avea nevoie să salveze aparențele. Cine, ce femeie reușise să-l rănească până într-atât încât să-l transforme într-un oarecare? Pomeții obrazilor îi dădeau senzația că se luptau cu gravitația și o paloare nefirească îi străbătea întreaga față. Purta o vestă tricotată pe sub sacou, puțin cam strâmtă și scurtă, care-i accentua pânțele voluminoase pe care nu reușea să-l acopere când se ridica în picioare.

Broboane de sudoare îi coborau pe frunte și le ștergea cu gesturi precipitate. Paul al ei îi dădea senzația că era pe cale, dacă nu o și făcuse deja, să renunțe la orice luptă, la orice ambiție. Iar dacă voise să o vadă astăzi era fie pentru a se împăca definitiv cu decizia lui de a renunța, fie pentru a se agăța de ea ca de-un pai, înainte de a se lăsa măturat în uitare. Nici una, nici alta din cele două ipostaze nu o atrăgea și se gândea tristă ce farsă îi jucase astăzi soarta.

Îl asculta vorbind precipitat despre lucruri pe care le va face, neapărat le va face și nimic despre ceea ce a făcut. Îi fluturase scurt prin față fotografiile a doi băieți, copiii lui, încredințați fostei soții la divorț, dar pe care avea de gând să-i recapete atunci când se va pune din nou pe picioare. Îi vorbea de o iminentă plecare în Irlanda, unde avea promisiuni clare pentru o slujbă foarte bine plătită. Apoi, după doi sau trei ani se va întoarce să pună toate lucrurile la punct în viața lui. Îi făcu câteva complimente stângace, amestecate cu priviri umede și cu strângeri nervoase de mână.

Când în cele din urmă el îi spuse că trebuie să plece, pentru că are un tren într-o jumătate de oră, i se făcu o greață intensă. Îi era milă de el și nu mai suporta să-i fie *doar milă* pentru cel pe care l-a crezut cândva limanul fericirii ei de femeie. Se ridică iute, se îmbracă precipitat, ajutată stângaci de el, apoi se opri și se întoarse să-l sărute pe frunte: „*Te-am iubit mult, Paul! Sper să ai o viață bună, să fii fericit!*” Se grăbi spre ieșire și-l auzi strigându-i „*Pot să te mai caut?*” Făcu din cap un semn aprobator, apoi întoarse spatele bistroului, străzii, orașului, lumii întregi.

Mergea ca o apucată cu brațele încrucișate în jurul corpului, pe sub sâni, cu poșeta agățată de braț legănându-se ca bătută de vânturi. Frigul o pătrunsese de ceva vreme, dar nu voia să-l bage în seamă. Pe măsură ce răul fizic se transformase în surescitare, iar surescitarea în oboseală, devenea tot mai hotărâtă. Se uita în jur și casele i se păreau necunoscute. Văzu un taxi liber și-i făcu semn. Ajunsese de fapt într-un cartier din cealaltă parte a orașului, acolo unde se aflau fabricile, și pe unde nu mai călcase de multă vreme. Privea mirată chioșcuri cenușii, locuri de joacă, părculețe dezolante și gospodine cu plase de plastic în mână. Știa că există oameni care trăiesc o astfel de viață, dar acum îi vedea și povestea lor îi era dureros de clară. Erau cei de care fugise toată viața, nu de prezența lor fizică, ci de destinul lor.

Dar ea, ea ce realizase până la urmă? Avea un apartament confortabil? Da. Dar avea și o viață frumoasă? Ce și pe cine iubea ea? Cum se putea ca un bărbat ca Paul, atât de promițător odată, să nu se mai poată deosebi de trecătorii comuni din cartierul ăsta de periferie: fără ambiții, fără speranță. Ce destin împarte oamenii în câștigători și victime? Ea ce era, un câștigător sau o victimă? Taxiul o depuse în fața casei.

Urcă încet scările, prelungind timpul și stăpânindu-și bătăile inimii. Ajunsă în fața ușii, își căută fără grabă cheile, deschise și intră. Se dezbracă cu gesturi moi, lăsând hainele să-i cadă prin casă pe măsură ce și le scotea. Intră în camera de baie și se privi în oglinzi. Era frumoasă, foarte frumoasă. Își mângâie sânii, pantecele, lăsă palmele să-i parcurgă liniile coapselor și se se întâlnească peste centrul farmecului ei de femeie. Închise ochii și cu degetul arătător al mâinii drepte își mângâie cărnurile moi, în timp ce un al treilea ochi uitat i se deschise în frunte. Vedea acum limpede, iar căldura o năpădea în valuri pe măsură ce picioarele i se strângeau și respirația îi devenea sacadată.

Își potrivi baia și se lăsă să alunece ușor în cadă. Viața ei nu avea un rost anume, pentru că din nu se știe ce motiv obscur și inexplicabil crezuse că își găsisse bărbatul puternic prin care să se realizeze. Și vegetase așa, în starea asta. *Dar acel bărbat nu venise în viața ei. Încă.* Și nici nu avea să vină atâta timp cât se stătea ascunsă în spatele celui pentru care nu mai simțea de fapt nimic. Așteptând și așteptând dovedise că nu mai era ea însăși o femeie puternică. Greșise, foarte bine, nu contează, era timpul să repare de acum totul.

Se ridică și se făcu frumoasă. Apoi începu să împacheteze cu răbdare lucruri și lucrușoare, luând dulapurile la rând. Nu se grăbea, știa că are timp destul. Când obosi și simți că-i este foame, își bău laptele cald, ca de obicei seara, și-și unse o tartă cu unt. Apoi continuă împachetatul și așeză totul în ordine în camera de zi. Îmbracă un costum elegant și alese cu grijă un palton lung, roșu, cu guler de blană pe care-l așeză lângă ea. Apoi porni televizorul și se hotărî să-l aștepte relaxată pe canapea.

Îl auzi potrivitându-și cheia în ușă și deschizând-o. Așteptă cu răbdare să se dezbrace de haină, să se descalțe. Îl urmări ca de obicei luând drumul băii, făcându-și de lucru prin bucătărie și prin birou. Veni în cele din urmă în camera de zi, iar ea-i savură privirea mirată: „*Ce faci, Anca?*” „*Te părăsesc!*”, îi răspunse.

Se ridică liniștită, își îmbracă paltonul, luă poșeta și o valiză mică și, trecând pe lângă el în drum spre ușă, îi transmise că va veni a doua zi pentru restul de bagaje. *De acum viața ei avea din nou un sens.*

*Cristian-Marcel Felea
Petroșani,
ianuarie 2011*